

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 016309 15 Кж
Бања Лука, 19.04.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог В.М., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби бранилаца оптуженог адвоката Ј.Ј. и Ј.И. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016309 15 К од 24.06.2015. године, у сједници вијећа одржаној дана 19.04.2016. године, у присуству републичког тужиоца Бранке Милошевић, оптуженог и његовог браниоца Ј.Ј., донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба бранилаца оптуженог В.М. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016309 15 К од 24.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016309 15 К од 24.06.2015. године, оптужени В.М. оглашен је кривим због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03 - са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двije) године. Истом пресудом на основу члана 224. став 5. КЗ РС од оптуженог, као и од свједока Ф.М., одузета је опојна дрога. На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1., 2. и 3. и члана 97. став 2. Закона о кривичном поступку Републике Српске (Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени је обавезан да накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 340,00 КМ, те је обавезан да накнади трошкове који се односе на награду и нужне издатке постављеног браниоца, као и на плаћање судског паушала у износу од 150,00 КМ.

Против те пресуде жалбу су благовремено изјавили браниоци оптуженог због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о

одузимању предмета, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе или да се иста преиначи тако што ће се оптужени огласити кривим за кривично дјело из члана 224. став 1. КЗ РС, те да му се изрекне блажа казна или условна осуда или да се примјене одредбе Закона о заштити и поступању са дјецом и малољетницима у кривичном поступку.

Окружни тужилац није подносио писмени одговор на жалбу браниоца оптуженог.

У сједници вијећа бранилац оптуженог Ј.Ј. је изложила жалбу и остала код навода и приједлога из жалбе, оптужени је подржао жалбу свог браниоца, док је републички тужилац предложила да се та жалба одбије као неоснована.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

У оквиру жалбеног основа битне повреде одредаба кривичног поступка, жалба бранилаца истиче да приликом доношења побијане пресуде нису примјењене, односно неправилно су примјењене одредбе члана 1., 13., 10. став 2., 143. став 2. и 233. став 2. ЗКП РС, затим да је повријеђен члан II.3.е) Устава БиХ и чланови 6. и 12. Европске конвенције о заштити људских права, због чега је, по ставу жалбе, дошло до повреде права на одбрану оптуженог из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Оцјењујући приговоре у овом жалбеном основу побијања пресуде, овај суд налази да ти приговори нису основани.

Наиме, сама чињеница да је оптуженом приликом његовог испитивања у својству осумњиченог, саопштено да се терети за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, а да је оптужница против њега подигнута за кривично дјело из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, никако не значи да је повријеђено његово право на одбрану, како то у својој жалби погрешно истичу браниоци оптуженог. Ово стога што, супротно наводима из жалбе, испоштоване су одредбе члана 13. став 1., 143. став 2. и 233. став 3. ЗКП РС, обзиром да је оптужени саслушан прије него што је тужилац подигао оптужницу, те му је приликом тог његовог саслушања у истрази, саопштено за које кривично дјело се терети, а то је у тој фази било кривично дјело из члана 224. став 1. КЗ РС, те се након само мјесец и по дана од дана потврђивања оптужнице (којом се оптужени теретио за кривично дјело из става 2. члана 224.), пред судијом за претходно саслушање Окружног суда у Бањој Луци, изјашњавао о кривици и након непуна три мјесеца (такођер од дана потврђивања оптужнице), донијета је првостепена пресуда. Дакле, по оцјени овог суда, то што је оптужница подигнута због кривичног дјела из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, а не за кривично дјело из става 1. (за које се водила истрага), не значи да је оптуженом повријеђено право на одбрану, како то погрешно сматра жалба, јер одмах након подизања оптужнице, оптужени је био упознат да се терети за исто кривично дјело неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. КЗ РС, само за став 2., умјесто за став 1., упознат је и

са свим чињеницама и доказима које га терете, те му је од стране првостепеног суда омогућено да се изјасни о свим тим чињеницама и доказима.

Надаље, повреда права на одбрану, супротно тврдњама жалбе, није почињена ни тиме што је првостепени суд прихватио исказ оптуженог В.М. који је дао у својству осумњиченог у истрази, нити је тај исказ незаконит доказ. У овом дијелу жалба посебно указује да је тај исказ из истраге изнуђен, те да је В.М. (као и његов брат) био незаконито лишен слободе. По оцјени овог суда, првостепени суд је правилно тај исказ оцјенио као законит и вјеродостојан, не прихватајући тврдње оптуженог В. на главном претресу да је исказ у истрази дао под пријетњом и уз примјену силе. О томе је на страни 6. и 7. побијане пресуде, првостепени суд дао ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалиоци упућују на те разлоге.

Неосновани су и приговори из жалбе да је исказ свједока Ф.М. дат на главном претресу, незаконит доказ, јер сама чињеница што је првостепени суд тражио да овај свједок прије свог свједочења, положи заклетву, а учествовао је у извршењу кривичног дјела због којег се саслушавао, не значи да је тај његов исказ незаконит доказ на којем се не може заснивати пресуда. Ово стога што и поред тога што у оваквој ситуацији постоји обавеза суда да по службеној дужности пази да ли се ради о свједоку који се не може заклињати, међутим, у случају погрешне оцјене суда, то нема никаквих процесних посљедица, већ се само сматра као да заклетва није положена, а сам исказ свједока због тога није изгубио својство доказа и његова ваљаност се оцјењује и у односу на све друге доказе, укључујући и исказе других свједока. Осим тога, исказ свједока Ф.М. дат на главном претресу, није незаконит ни због чињенице што му је током тог саслушања предочаван његов исказ из истраге, како то погрешно истиче жалба, јер и након предочавања дијела тог исказа у смислу одредби члана 288. став 1. ЗКП РС, о чињеницама о којима је другачије исказивао на главном претресу, свједок Ф. је остао код исказа којег је дао на главном претресу, који исказ је суд прихватио као вјеродостојан.

Исто тако, неосновани су и приговори из жалбе да је исказ свједока Л.Ш. из истраге (који је прочитан на главном претресу), незаконит доказ. По оцјени овог суда, у поступку пред првостепеним судом, стекли су се сви услови да се исказ овог свједока из истраге прочита на главном претресу и да је првостепени суд потпуно правилно примјенио одредбу члана 288. став 2. ЗКП РС, у којој су прописани изузеци од непосредног извођења доказа. Наиме, свједок Ш. је позван на главни претрес за дан 25.05.2015. године, позив је уручен дана 11.05.2015. године лицу које се потписало Р., те је мајка свједока доставила у спис овјерену фотокопију одјаве пребивалишта за овог свједока од 19.09.2014. године, из које несумњиво произилази да је он адресу из оптужнице (46-Л.) одјавио ради одласка у иностранство РХ. Уједно је доставила нову адресу свједока, С., РХ. Обзиром да свједок није приступио на заказани главни претрес, првостепени суд је свједока позвао на претрес за дан 23.06.2015. године, међутим свједоку позив није уручен, а на доставници је констатовано да је непознат на тој адреси, док је према казивању оптуженог, исти обавијестио овог свједока о заказаном главном претресу путем мобилног телефона, међутим иако обавијештен, свједок није приступио на главни претрес, а исти се не може ни принудно довести, обзиром да је у иностранству. Према томе, како наведене околности упућују на закључак

да је долазак пред суд свједока Ш. знатно отежан из важних разлога, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд правилно утврдио да су испуњени услови прописани у члану 288. став 2. ЗКП РС и на приједлог тужиоца, на главном претресу прочитао записник о саслушању овог свједока из претходног поступка, с тим што овај суд наглашава да се побијана пресуда не заснива у одлучујућој мјери на исказу овог свједока из истраге.

Надаље, супротно наводима из жалбе, потврде о привременом одузимању предмета и одузети предмети, нису незаконити докази јер поступање овлашћених службених лица, тужиоца и судије за претходни поступак, приликом привременог одузимања предмета – опојне дроге од оптуженог и од свједока Ф.М., као и предаја и чување привремено одузетих предмета, није у супротности са одредбама ЗКП РС, којима је регулисано привремено одузимање предмета. Наиме, према стању списка, овлаштена службена лица су од оптуженог и од лица Ф.М., привремено одузели по једно паковање зелене биљне материје која асоцира на опојну дрогу марихуану, ти предмети су наведени у потврдама о привременом одузимању, уз констатацију да су их именовани добровољно предали и на истима су се оптужени и свједок Ф., својеручно потписали. Предмети су привремено одузети дана 11.04.2014. године (петак), а предати су судији за претходни поступак Основног суда у Бањој Луци (као стварно и мјесно надлежним судом за кривично дјело за које су се тада теретили оптужени и лице Ф.) дана 14.04.2014. године (понедељак), дакле први радни дан након што су привремено одузети, а дана 28.11.2014. године је одржано рочиште за отварање и преглед привремено одузетих предмета и то у просторијама Основног суда у Бањој Луци, у чијем депозиту су се до тада налазили привремено одузети предмети и на којем рочишту, су били присутни тада осумњичени В. и Ф.М., који нису имали никаквих примједби нити на поступак привременог одузимања предмета, нити на поступак отварања и прегледа тих предмета. Притом, овај суд наглашава, да су тачни наводи из жалбе да, сходно одредби члана 133. ЗКП РС, лице од којег се привремено одузима предмет, има право жалбе, међутим, у конкретном случају, са једне стране, то право оптуженом и лицу Ф. нико није ускратио, тако да су исти имали могућност да изјаве жалбу, а са друге стране, одредбе ЗКП РС које се односе на поступак привременог одузимања предмета, не прописују обавезу навођења правне поуке нити у наредби за одузимање предмета, нити у потврди о привременом одузимању предмета.

По становишту овог суда правно је неодржив став исказан у жалби бранилаца оптуженог, по којем свака повреда процесне норме на штету оптуженог има значење да је повријеђено његово право на одбрану загарантовано међународним актима, Уставом БиХ и ЗКП РС, а што за посљедицу има укидање пресуде.

Наиме, право на одбрану садржано у принципу „једнакост оружја“ који манифестује једнак процесни положај странака током суђења, обухвата читав спектар процесних права, која оптуженом обезбјеђују једнаке процесне могућности током поступка у припреми и представљању случаја који је предмет оптужбе. То право на одбрану првенствено обухвата, али се не ограничава на сљедећа права: право на довољно времена и одговарајуће могућности за припремање одбране, право да позива и испитује свједоке, право на ангажовање вјештака, право присуствовања суђењу, право приступа документацији и другим

доказима који му могу помоћи у припреми одбране, право на браниоца, те право на присуствовање расправи у жалбеном поступку на којој је присутан тужилац. Повреда ових права, али и других права оптуженог која су у функцији осигурања једнаког процесног положаја странака током суђења, представља посебан облик битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која има за посљедицу укидање пресуде донесене уз ове повреде поступка. Због посебног значаја ових права с аспекта права на правично суђење, гарантованог чланом 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, повреда права на одбрану је једини облик битне повреде одредаба кривичног поступка, прописан цитираном законском одредбом, који по закону представља и основ за подношење захтјева за заштиту законитости, као ванредног правног лијека. Међутим, под ову повреду одредаба кривичног поступка се не могу подвести оне повреде поступка које су издвојене у посебне, друге облике битних повреда одредаба кривичног поступка предвиђене одредбама члана 311. став 1. ЗКП РС (које су такође апсолутног карактера и имају за посљедицу укидање пресуде или пак преиначење пресуде у случају повреда из тачака ђ), е), и) и ј) када то стање ствари омогућава), нити све повреде одредаба кривичног поступка из става 2. члана 311. ЗКП РС учињене током главног претреса или приликом доношења пресуде, него само у случају када су те повреде биле од утицаја или могле бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

Неосновани су и жалбени приговори да је првостепени суд прекорачио оптужбу и тиме починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, јер принцип који захтјева идентитет између оптужбе и пресуде, а који је садржан у одредби члана 294. став 1. ЗКП РС, у конкретном случају није повријеђен, обзиром да се побијана пресуда односи на лице које је оптужено и на дјело које је предмет оптужбе садржане у потврђеној оптужници, те је заснована на чињеничном стању утврђеном на главном претресу.

Исто тако, супротно наводима из жалбе, овај суд налази да изрека побијане пресуде није неразумљива, нити противријечна сама себи, нити њеним разлозима и образложење пресуде садржи разлоге у погледу свих одлучних чињеница са аспекта постојања кривичног дјела и кривице оптуженог и чињеница одлучних за правилну примјену Кривичног закона, ради чега су неприхватљиви приговори жалбе засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Сасвим је друго питање то што жалба оспорава валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке, оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

И поред тачности навода из жалбе да је свједок Т.А. исказао да је у новембру мјесецу 2012. године у два наврата купио опојну дрогу марихуану од оптуженог В., та чињеница не чини изреку побијане пресуде противријечном њеним образложењем, како то жалба погрешно сматра, обзиром да управо из исказа оптуженог из истраге, несумњиво произилази да се та купопродаја опојне дроге догодила у новембру мјесецу 2013. године, а не у новембру 2012. године и да је свједок Тибор приликом свједочења, погријешио годину. Наиме, оптужени

В. је у свом исказу из истраге исказао да је у задњих пола године (исказ је дао 12.04.2014. године) почео да користи опојну дрогу – марихуану, па како није имао новца да стално купује, одлучио је са својим братом Ф.ом да заједно набављају марихуану и да исту осим за личне потребе и препродају другим лицима. Према томе, очигледно је да је свједок Т. у свом исказу погрешно навео период у којем је од оптуженог набављао опојну дрогу, па како је у чињеничном опису наведено да се ради о 2013. години, која чињеница произилази из исказа оптуженог из истраге, то супротно наводима из жалбе, изрека побијане пресуде није неразумљива.

Надаље, приговорима садржаним у жалби бранилаца оптуженог, се не може оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде да је оптужени починио кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које је том пресудом оглашен кривим. Такав закључак резултат је правилне оцјене свих спроведених доказа и то како појединачно, тако и у међусобној повезаности, па разлоге за такав закључак, као мјеродавно образложене и ваљане, овај суд у цјелости прихвата, а њихова правилност се изнесеним жалбеним аргументима, не може оспорити.

Наиме, прије свега, побијана пресуда је анализирао садржај исказа свједока оптужбе Т.А., Б.Г. и Ф.М. (као доказ који је изведен по наредби суда), затим исказ свједока Л.Ш. из истраге, те исказ свједока С.К., који је на главном претресу исказивао другачије од оног у истрази, правилно оцијенивши као вјеродостојним његов исказ из истраге, дајући о томе ваљано образложење на страни 5. и 7., које у цијелости прихвата и овај суд, па када се искази ових свједока, доведу у вези са потврдама о привременом одузимању предмета, те вјештачењем одузете материје која асоцира на опојну дрогу, као и са исказом оптуженог из истраге, којег је дао у својству осумњиченог, онда нема сумње у правилност чињеничних утврђења побијане пресуде у погледу начина и околности извршења предметног кривичног дјела. Истовремено, побијана пресуда је изнијела садржај и исказа оптуженог којег је дао на главном претресу у својству свједока, правилно оцијенивши га као неувјерљивим у дијелу у којем је исказивао другачије од оног у истрази, дајући о томе ваљане разлоге на страни 6. и 7., које у цијелости прихвата и овај суд. При томе, супротно наводима из жалбе, нето маса опојне дроге која је одузета од оптуженог и од лица Ф.М., несумњиво произилази из вјештачења биљне материје извршено од стране КТЦ Б.Л., док бруто маса несумњиво произилази из потврде о привременом одузимању предмета од наведених лица.

Приговори из жалбе да нема доказа да је оптужени починио кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, тврдњом да се евентуално у његовим радњама стичу елементи бића кривичног дјела из члана 224. став 1. КЗ РС, су неосновани. Наиме, оптужени је у свом исказу у истрази исказао да је заједно са својим братом Ф. набављао дрогу марихуану ради даљње продаје, како би обезбиједили себи новац за даљњу куповину марихуане, обзиром да су обојица били конзументи наведене опојне дроге, свједок С.К. је приликом саслушања у претходном поступку, исказао да му је познато за њих двојцу (оптуженог и Ф.М.) да повремено продају марихуану, те је свједок Л.Ш. навео да је мјесец до два прије саслушања (саслушан 12.04.2014. године) сазнао да оптужени и Ф. продају марихуану, па је

одлучио да исту купи код В., а опојна дрога марихуана је пронађена и одузета код обојице. Свједок млдб. Т.А. је навео да је опојну дрогу куповао само од оптуженог В., међутим свједок Ф.М. је на главном претресу исказао да је свједоку Тибору и он један пут продао марихуану.

Према томе, насупрот приговорима из жалбе браниоца оптуженог, којима се оспорава правилност закључка првостепеног суда о постојању квалификованог облика овог кривичног дјела, овај суд налази да је за такво утврђење првостепени суд имао довољно упоришта у изведеним доказима. Наиме, радње извршења основног облика кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, су алтернативно одређене и постоје у ситуацији када се неовлашћено производи, прерађује и продаје или нуди на продају или ради продаје купује, држи или преноси или посредује у продаји или куповини или се на други начин неовлашћено стављају у промет супстанце или препарати који су проглашени за опојне дроге. За постојање једног од квалификованих облика предметног кривичног дјела (који су у ставу 2. члана 224. КЗ РС такође алтернативно одређени), законска дефиниција, као квалификаторну околност инкриминације, захтјева да је дјело извршено од стране више лица, што подразумјева учешће најмање два лица у извршењу основног облика дјела.

Према чињеничном опису дјела, оптужени је у наведеном временском периоду на подручју града Б., заједно са својим братом Ф.М. (који је у инкриминисаном периоду био малољетно лице и за кога се водио одвојен судски поступак против малољетних лица), супротно одредби члана 4. Закона о спречавању и сузбијању злоупотребе опојних дрога ("Службени гласник БиХ" број 08/06), у два наврата у новембру 2013. године продавао опојну дрогу конопљу (*Cannabis sativa L*), која се налази на листи опојних дрога ("Службени гласник БиХ" број 08/06), млдб. Т.А. за износ од по 5,00 КМ за једно паковање конопље припремљене за конзумирање тзв. цоинт, те продавали другим лицима на подручју Б., па су тако у два наврата продали у јануару и фебруару 2014. године по једно паковање опојне дроге конопље (*Cannabis sativa L*) С.К. за износ од по 10,00 КМ и у три наврата оптужени В. је продао опојну дрогу конопљу Л.Ш. за износе од 10 до 25 КМ, те је оптужени дана 11.04.2014. године ради даљње продаје носио са собом 12,128 грама осушених врхова биљне материје са уситњеним листовима и гранчицама са сјеменкама биљке конопље (*Cannabis sativa L*) запаковане у ПВЦ врећицу, а млдб. Ф.М. једно паковање припремљене биљне материје конопље (*Cannabis sativa L*) од 0,349 грама упаковано у ПВЦ врећицу.

Дакле, чињенични опис радњи из изреке побијане пресуде, садржи све елементе квалификованог облика кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, јер у тим радњама учествује више лица, а доказима проведеним у овом поступку несумњиво је утврђено да је у извршењу основног кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС учествовало, као саизвршиоци, више лица, па је евидентно да је заједничко дјеловање оптужених резултат њихове заједничке одлуке. Одлучна чињеница која дистанцира квалификовани облик из става 2. члана 224. КЗ РС од основног облика кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из става 1. истог члана, је свијест и воља о заједничком дјеловању више лица у њиховом извршењу, што

је у конкретном случају несумњиво утврђено, па је за постојање теже квалификације тог дјела, без значаја појединачни облик партиципације тих лица у њиховом заједничком дјеловању, ради чега су неосновани приговори упућени правној квалификацији дјела и правилној примјени кривичног закона.

Дакле, по оцјени овога суда, чињенично стање је утврђено потпуно и правилно и на тако утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, због чега је неоснован и приговор жалбе у основу побијања пресуде због повреде Кривичног закона.

Жалбом се побија пресуда и због одлуке о казни. Истиче се да је оптуженом изречена престога казна. Ни овај приговор није основан. За кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, прописана је казна затвора од 5 (пет) до 15 (петнаест) година. Казна затвора у трајању од 2 (двје) године коју побијана пресуда изриче оптуженом (која представља најмању мјеру казне која се може изрећи за предметно кривично дјело, примјеном одредбе о ублажавању казне у смислу одредбе члана 39. став 1. тачка 2. КЗ РС) и по оцјени овога суда је у свему примјерена тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околностима под којима је то дјело почињено. У изреченој казни у довољној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће и отежавајуће околности на страни оптуженог и оне су по првостепеном суду правилно оцјењене. Стога овај суд сматра да је изречена казна затвора по првостепеној пресуди нужна и потребна мјера казне за остварење сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 28. КЗ РС. Стога, по оцјени овог суда, имајући у виду тежину дјела, количину извршених криминалних радњи, те околност да је оптужени опојну дрогу продавао и малољетном лицу (Тибору Абазовићу), према истом није примјерено изрицање неке од васпитних мјера у смислу одредбе Закона о заштити и поступању са дјецом и малољетницима у кривичном поступку.

Неосновани су и жалбени приговори којима се првостепена пресуда побија због одлуке о одузимању предмета.

Наиме, супротно наводима из жалбе, првостепени суд је правилно поступио када је у смислу одредбе члана 224. став 5. КЗ РС, донио одлуку о одузимању опојне дроге и то у количини како је то наведено у изреци побијане пресуде, обзиром да је сходно цитираној законској одредби, обавезно одузимање опојне дроге и средства за њихово справљање, дакле, ради се о императивној одредби, при чему је потпуно ирелевантно гдје се у тренутку изрицања ове мјере налазила опојна дрога (да ли у депозиту Основног суда у Бањој Луци или у депозиту Окружног суда у Бањој Луци).

Из наведених разлога жалба бранилаца оптуженог није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске управе
Амила Подрашчић